

social Forsorg, eller er betinget af, at den paagældende selv har ydet et væsentligt Bidrag, i hvilket Tilfælde vi taler om en social Forsikringslov. Det teoretiske Spørgsmaal har altsaa formentlig ikke nogen større Interesse i denne Forbindelse; det, som har Interesse, er det rent praktiske Spørgsmaal: om det er retfærdigt eller heldigt at opkræve særlige Bidrag til dette Formaal, og det synes vi egentlig ikke, det er. Vi finder det ikke retfærdigt at opkræve disse Præmier i Anledning af en Invaliditetsforsikring, idet vi ser dette Spørgsmaals Løsning som en naturlig Samfundsopgave, hvis Udgift som alle andre Udgifter bør paalignes Skatteyderne efter disses Evne. At opkræve Præmier af den almindelige Befolkning specielt til denne Opgaves Løsning skyldes i Virkeligheden, naar man ser nærmere til, Ønsket om at befri en Del af Skatteyderne for en Udgift eller, som det konservative Mindretal udtrykker sig i Invaliditetskommissionens Betænkning, at „hjælpe Stat og Kommune ved ad en særlig Vej at fremtvinge større Bidrag til denne Sags Løsning fra de ubemlede selv“. Det finder vi, som sagt, ikke retfærdigt, og vi finder heller ikke denne Udvej heldig, selv om man ser bort fra Principper og for saa vidt ikke i mindste Maade lader sig opholde af Doktriner; thi eet er, at Befolkningen har formaaet at oparbejde en omfattende frivillig Sygekassebevægelse, og noget ganske andet er, om man alligevel derfor tør læsse større Ekstrapræmier over paa Sygekassernes Medlemmer. Vi er fra vor Side under Hensyn til de usikre Forhold, under hvilke store Dele af Befolkningen økonomisk lever i et privatkapitalistisk Samfund, meget betænkelige ved denne Lovgivningsform og vilde egentlig anse det for meget uheldigt, hvis Resultatet skulde blive en Stagnation i Sygekassebevægelsen eller muligvis, at der nedenunder Sygekasseklientelet opstod et Proletariat eller en Stab af den yngste Ungdom, som af Hensyn til, at Sygekassekontingentet blev forhøjet, undlod at melde sig ind i en Sygekasse og derved altsaa gik Glip af denne Invaliditetsforsikring, med andre Ord var lige paa Fattigvæsenets Rand, saa snart Baaden holder. Jeg ser nok, at man dertil kan svare, at man har bevaret Bestemmelsen om, at Kommunerne er berettigede til at hjælpe Sygekassemedlemmer med Udredelse af deres Kontingent, men det vil slet ikke være tilstrækkeligt overfor dem, som viger tilbage fra at gaa ind i en Sygekasse, fordi det overhovedet synes dem at være for

dyrt at være Medlem af en Sygekasse; Ungdommen er jo ikke stærkt tilbøjelig til at regne med, at den i Fremtiden kan blive Invalid.

Vi er altsaa ikke glade for den Vej, Regeringen er gaaet; men da vi paa den anden Side erklære over, at der ikke er nogen anden fremkommelig Vej, hvis man indtil videre med de nuværende politiske Magtforhold vil naa et Resultat, og da vi maa indrømme, at Lovforslaget i øvrigt, naar man accepterer dette Grundlag, er bedre, end man paa Forhaand turde vente det fra den nuværende Regering, vil vi absolut ikke tage Ansvar for at forsøge at faa dette Lovforslag til at strande eller blot sinke det, thi for en Mængde Invalider og kronisk syge vil Loven betyde en meget alvorlig Forbedring af de nuværende Tilstande. For saa vidt kan vi altsaa takke den højtærede Minister for, at han har fremsat Lovforslaget, og erklære os villige til at medvirke til Invalidelovforslagets endelige Ophøjelse til Lov. Det kan vi gøre saa meget snarere, som Sygekassenævnet enstemmigt har tiltraadt Lovforslaget. I denne Forbindelse vil jeg dog gerne pege paa det kedelige i, at man stiller de ikke arbejdsføre Sygekassemedlemmer, altsaa dem, der trænger til den største Hjælp, betydeligt usikrere overfor Loven end de arbejdsføre kronisk syge. Det er en Vej, jeg i hvert Fald vil være meget betænkelig ved at gaa. Paa den anden Side kan vi altsaa ikke betragte det her foreslaaede som en endelig eller rationel Ordning af Forsorgen for Invalider og kronisk syge; dertil er det, bortset fra det Princip, det hviler paa, ikke omfattende nok. Man kan foreløbig kun regne med, at der vil komme 17 000 af de ca. 43 000 Invalider, som man regner at have her i Landet, ind under denne Lov, endda altsaa under Forudsætning af, at Sygekasserne ikke lider nogen Afgang ved Kontingentforhøjelsen gennem Invaliditetsforsikringspræmierne. Hvorledes disse Tal i øvrigt er fremkommet, skal jeg ikke fordybe mig i efter den udførlige Fremstilling af dette Spørgsmaal, vi fik forleden af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Kragh). Ej heller er Ordningen endelig med Hensyn til Forholdet mellem Invaliditetsforsikringsloven og Ulykkesforsikringsloven, men jeg skal ikke i Øjeblikket gaa nærmere ind paa dette vanskelige Spørgsmaal, idet en rationel Ordning her kun vilde vanskeliggøre Lovforslagets Gennemførelse, og dette vilde være meget uheldigt. Jeg tror derfor, at dette Spørgsmaal bør vente, til man har faaet nogle Aars Erfaring; og